

Prima instanță: Jud. Rîșcani, mun.Chișinău
Jud. A. Miron
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N.Vascan, E.Fistican, V. Clima

Î N C H E I E R E

06 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:

Iulia Sîrcu

Judecători:

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost Com”

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău privind anularea deciziei,,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost Com” și a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 14 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 31 ianuarie 2013, Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, solicitând anularea deciziei nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012 emisa de IFS mun. Chișinău DGCF; anularea dispozițiilor privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare cu nr. xxxxx, nr. xxxxx și nr. xxxxx din 24 ianuarie 2013 emise de Inspectoratul Fiscal DAF Ciocana, în temeiul deciziei nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012; declararea nulității ordinelor de incaso nr. 0413000070 din 25 ianuarie 2013, nr. 0412000078 din 29 ianuarie 2013 și nr. 0413000079 din 29 ianuarie 2013 emise de Inspectoratul Fiscal DAF Ciocana, în temeiul deciziei nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012; obligarea Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău de a restitui în contul reclamantului mijloacele bănești în sumă de

155157,00 lei ridicate de pe conturile reclamantului în baza ordinelor de incaso nr. 0413000070 din 25 ianuarie 2013, nr. 0413000078 din 29 ianuarie 2013 și nr. 0413000079 din 29 ianuarie 2013.

În motivarea acțiunii a indicat că, Inspectoratul Fiscal mun. Chișinău DGCF a emis decizia nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012 în baza actelor de control întocmite la subdiviziunile întreprinderii în urma efectuării inventarierii stocurilor de mărfuri.

A menționat că, decizia nominalizată este ilegală pe motiv că contravine prevederilor art. 14 Cod fiscal Titlul III, deoarece dispune încasarea sumei de 3179953 lei, fără a fi indicată perioada fiscală.

A explicat că, în actul de control este expus faptul că la efectuarea inventarierii bunurilor materiale înregistrate la contul 217 „mărfuri” reflectate în evidența contabilă a întreprinderii în valoare de 19334101 lei, a fost stabilit neajuns de mărfuri (lipsuri) în valoare de 16811928,11 lei. Diferența dată nu a fost justificată și este incorectă din motivul că la începerea inventarierii nu au fost luate declarații de la persoanele cu funcții de răspundere privind înregistrarea tuturor operațiunilor economice. Astfel, au fost contrapuse datele din dările de seama pe subdiviziuni, cu datele operative a contului 217 „mărfuri” fără a fi verificate documentele primare intrări/ ieșiri.

A relevat că, a înaintat dezacordul cu rezultatele inventarierii, care a fost acceptat cu solicitarea și prezentarea tuturor documentelor ce au stat la baza apariției divergențelor.

A remarcat că, în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr. 10867 din 03 decembrie 2012, de către inspectorii fiscali au fost verificate documentele contabile cu contrapunerea stocurilor efective, au fost prezentate la subdiviziunile păstrării bunurilor timp de 7 zile lucrătoare, însă rezultatele verificării nu au fost luate în calcul din motivul emiterii deciziei în aceeași zi de inițiere a controlului repetat.

A statuat că, a fost depusă contestație (cerere prealabilă) nr. 1/01.13 din 03 ianuarie 2013 privind anularea deciziei nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012 fiind emisă o alta decizie nr. 50 din 31 ianuarie 2013, prin care s-a decis de a prelungi termenul de examinare a contestației cu până la 30 zile.

La 30 noiembrie 2015, lichidatorul Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” - Balan Vladimir a depus supliment la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat anularea deciziei IFS mun. Chișinău nr. 3399/6 din 03 decembrie 2012 ca fiind ilegală și nefondată.

Prin hotărârea judecătoria Râșcani mun. Chișinău din 14 decembrie 2015 a fost respinsă cererea de chemare în judecată a reclamantului Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău privind anularea deciziei, a dispozițiilor, a ordinelor de incaso ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 14 decembrie 2015.

La 09 octombrie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017 și a hotărârii Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 14 decembrie 2015, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

La 24 noiembrie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” a depus recurs suplimentar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017 și a hotărârii Judecătoriai Rîșcani mun. Chișinău din 14 decembrie 2015.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 21 iunie 2017, expediată în adresa părților la 07 septembrie 2017 (f.d 130), însă careva probe ce ar demonstra recepționarea acesteia de către părți la materialele cauzei, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 iunie 2017 a fost depus la 09 octombrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Repost - Com” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Iulia Sîrcu

Judecători

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu